

Det var säkert så det hade gått till. Han hade böjt sig över barnet, låtit händerna sluta sig kring dess hals och sedan klämt åt.

Han hade inget uppseendeväckande utseende. Kanske fanns det något i hans drag som påminde mig om min far. Brottet var fasansfullt enligt alla vedertagna normer – att döda ett barn – men den sjukdom jag sökte visade sig inte.

– Du vill alltså att jag skall försvara dig? frågade jag sedan vi en lång stund hade betraktat varandra.

– Ja. Jag tror att du kan förstå mig.

– Då vill jag ställa frågan en gång för alla, och tänk dig noga för innan du svarar: Dödade du verkligen din dotter? Ditt svar skall för mig vara det enda sanna oavsett vad du tidigare har yttrat i saken.

– Jag behöver inte tänka efter. Jag dödade henne.

– Och det tror du alltså att jag kan förstå. Jag skall ärligt tillstå att jag känner mig tveksam att ta det här målet.

Han såg mig stint i ögonen.

– Jag ser att du kommer förstå mig. Du kommer till och med att inse att jag gjorde det enda möjliga.

Jag reste mig och gick bort till fönstret. Bilarna körde runt i snömodden, och i en vägkorsning längre bort höll några gatuarbetare på att bryta upp asfalten. En bil körde plötsligt utan förvarning över en äldre kvinna som passerade ett övergångsställe. Jag greps av illamående och vände mig om.

– Nej, jag vill inte förstå er. Vi måste få ett slut på detta meningslösa dödande. Min bror knivskars igår på tunnelbanan av en fullkomligt främmande kvinna. Vi måste sätta totalt stopp och då hjälper ingen förståelse.

– Men du kommer inte undan, sa han lugnt.

Mitt hat kom vältrande över mig, och jag märkte knappt hur jag sparkade honom om och om igen tills han låg livlös framför mig på golvet.